

Gerechtshof te 's-Gravenhage

derde meervoudige belastingkamer

31 mei 1996

nummer **92/2679**

UITSPRAAK

op het beroep van X, wonende te Z (Turkije), voorheen wonende te P respectievelijk Q, tegen de uitspraak van de Inspecteur, het hoofd van de eenheid Ondernemingen van de Belastingdienst, betreffende na te noemen naheffingsaanslag, zomede tegen het besluit van de Inspecteur omtrent kwijtschelding van de in evenbedoelde naheffingsaanslag begrepen verhoging.

1. Naheffingsaanslag en kwijtscheldingsbesluit

1.1. Blijkens aanslagbiljet, gedagtekend 17 februari 1992, is aan belanghebbende een naheffingsaanslag in de omzetbelasting opgelegd over het tijdvak 14 augustus 1990 tot en met 30 september 1991.

1.2. De nageheven enkelvoudige belasting beloopt f 1.331.130, over welk bedrag de verhoging als bedoeld in artikel 21, lid 1, eerste volzin, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (100 percent) is toegepast. Aan heffingsrente is f 19.084 in rekening gebracht. Het in totaal te betalen bedrag beloopt f 2.681.344.

1.3. Deze naheffingsaanslag is, na daartegen door belanghebbende gemaakt bezwaar, door de Inspecteur bij de bestreden uitspraak gehandhaafd.

1.4. Bij zijn bij die uitspraak genomen besluit heeft de Inspecteur van voornoemde verhoging geen kwijtschelding verleend.

2. Loop van het geding

2.1. Belanghebbende is van bovenvermelde uitspraak en van bovenvermeld kwijtscheldingsbesluit in beroep gekomen bij het Hof. In verband daarmee is van belanghebbende door de griffier een griffierecht geheven van f 75.

De Inspecteur heeft een verzoekschrift ingediend.

2.2. De eerste mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgehad in raadkamer ter zitting van het Gerechtshof van 22 september 1994, gehouden te 's-Gravenhage. Aldaar zijn verschenen A en B namens belanghebbende en C en D namens de Inspecteur. Deze mondelinge behandeling viel samen met de tweede mondelinge behandeling van het beroep van Y (neef van X) inzake de te zijnen aanzien opgelegde naheffingsaanslag in de omzetbelasting over het tijdvak 1 januari 1990 tot en met 30 september 1991 (zaak nr. 92/1345). Uit de processuele houding van partijen leidt het Hof af dat al hetgeen in die zaak is aangevoerd en aan stukken is overgelegd, ook in deze zaak moet worden geacht te zijn aangevoerd en overgelegd.

2.3. De gemachtigde van belanghebbende heeft ter zitting een pleitnota voorgedragen en overgelegd, waarvan de inhoud als hier ingelast moet worden aangemerkt. Ter zitting zijn voorts door hem vierentwintig stukken overgelegd, zulks zonder bezwaar van de kant van de wederpartij, aan wie ter zitting de gelegenheid is gegeven van de inhoud daarvan kennis te nemen en zich daarover uit te laten. Voornoemde stukken, waarvan de inhoud eveneens als hier ingelast moet worden aangemerkt, zijn door de griffier gekenmerkt.

De Inspecteur heeft ter zitting een ordner met stukken overgelegd. De wederpartij is de gelegenheid gegeven van de inhoud daarvan kennis te nemen en zich daarover schriftelijk uit te laten. Voornoemde stukken, waarvan de inhoud als hier ingelast moet worden aangemerkt, zijn door de griffier gekenmerkt. Met inachtneming van het bepaalde in de artikelen 14 en 16 van de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken, heeft tussen het Hof en partijen een briefwisseling plaatsgevonden.

2.4. De tweede mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgehad in raadkamer ter zitting van het Gerechtshof van 1 december 1995, gehouden te 's-Gravenhage.

Aldaar zijn verschenen de gemachtigde van belanghebbende A, alsmede C en D namens de Inspecteur. De Inspecteur heeft zonder bezwaar van de kant van de wederpartij ter zitting een stuk overgelegd, te weten een brief van 13 juli 1995 van de FIOD, Douanerecherche H, gericht aan de gemachtigde van belanghebbende. Belanghebbende is in de gelegenheid gesteld van de inhoud daarvan kennis te nemen en zich daarover uit te laten. De inhoud van deze brief moet als hier ingelast worden beschouwd.

3. Vaststaande feiten

Op grond van de stukken van het geding en het op de zittingen verhandelde is, als tussen partijen niet in geschil, dan wel door een van hen gesteld en door de wederpartij niet of niet voldoende weersproken, het volgende komen vast te staan:

3.1. Op 1 januari 1990 heeft belanghebbende, geboren in 1951, het op het adres a-sstraat 1 te P uitgeoefende bedrijf "K" van zijn neef Y overgenomen. Het betreft een groothandel in lederen kleding. Aan belanghebbende is een omzetbelastingnummer toegekend. Op 15 februari 1990 wordt het bedrijf voortgezet in de vorm van een vennootschap onder firma met E. Aan de v.o.f. K is een stamnummer voor de omzetbelasting toegekend, te weten nummer 0000.00.001. Op 19 maart 1990 wordt de naam gewijzigd in v.o.f. L. Op 14 augustus 1990 treedt E uit als de firmant. Hij heeft de zaak als eenmanszaak voortgezet. Belanghebbende heeft de Inspecteur van deze omstandigheid niet op de hoogte gesteld. Onder toekenning van codenummer 0000.00.001/B01 is de v.o.f. per 1 maart 1991 aangewezen in de zin van artikel 23 van de Wet op de omzetbelasting 1968 (hierna: de Wet). Na uittreding van E heeft belanghebbende gebruik gemaakt van het aan de v.o.f. toegekende codenummer.

Over 1990 en 1991 zijn aan belanghebbende aangiftebiljetten voor de omzetbelasting toegezonden. Deze biljetten zijn nooit geretourneerd. Als gevolg daarvan zijn aan belanghebbende naheffingsaanslagen opgelegd. Op 29 januari 1991 vestigt belanghebbende onder de naam "M" een tweede groothandel te Q.

3.2. Bij een door de Douanerecherche ingesteld onderzoek is ten aanzien van de van belanghebbende in beslag genomen administratie het volgende gebleken. Over de periode tot augustus 1990 is geen administratie aangetroffen. Een voorraadadministratie is niet bijgehouden. De balanspost voorraad goederen ultimo 1990 is voor een onjuist bedrag opgenomen; volgens de administratie waren 122 stuks aanwezig, terwijl een berekening uitkwam op een voorraad van 1.011 stuks. Het bruto-winstpercentage over 1990 kwam uit op 5,2 van de inkoopwaarde. In 1991 bedroeg dit percentage -/ - 20,9. Er hebben meer contante stortingen naar Turkije plaatsgehad dan zijn verwerkt in de administratie. Betalingen aan personeelsleden zijn niet in de administratie verwerkt. In het kasboek zijn geen begin- en eindsaldi vermeld en ook tussentijdse saldi ontbreken. Kascontrole wordt niet uitgevoerd.

3.3. In de periode van 5 maart 1991 tot en met 30 september 1991 is door belanghebbende met gebruikmaking van bovengenoemd codenummer lederen kleding ingevoerd. Deze kleding was afkomstig van een te R, Turkije, gevestigd bedrijf, genaamd S. Belanghebbende is voor 68 percent aandeelhouder van dit bedrijf.

3.4. Naar aanleiding van het onderzoek van de Douanerecherche heeft de Inspecteur de onderwerpelijke naheffingsaanslag opgelegd op grond van een theoretisch berekende omzet. Ter bepaling van de hoogte daarvan is de Inspecteur uitgegaan van de totaal vastgestelde binnen- en buitenlandse inkopen, rekeninghoudend met de uit de administratie af te leiden begin- en eindvoorraden. Voor wat 1991 betreft is M samengevoegd met L, waarbij de volgens de administratie voorkomende onderlinge leveringen buiten beschouwing zijn gelaten. Het brutowinstpercentage op de inkoop is gesteld op 100.

3.5. Op basis van een opgemaakt dwangbevel betreffende de onderwerpelijke naheffingsaanslag is door de Ontvanger ten laste van belanghebbende executoriaal beslag gelegd op een partij lederen kleding. Op 19 maart 1992 is deze kleding op last van de Ontvanger geveild.

4. Omschrijving geschil en standpunten van partijen

4.1. In geschil is de juistheid van de naheffingsaanslag, althans van de hoogte daarvan. Voorts is in geschil de vraag of terecht een verhoging is toegepast respectievelijk de vraag of daarvan terecht geen kwijtschelding is verleend.

4.2. Voor de standpunten van partijen, die hierna onder 5 en 6 kort worden weergegeven, verwijst het Hof naar de inhoud van de gedingstukken, waaronder de eerder vermelde pleitnota.

4.3. Partijen hebben hun standpunten op de zittingen toegelicht, doch aldaar aan hun in de stukken gegeven uiteenzettingen geen grieven of weren toegevoegd.

5. Standpunt belanghebbende

5.1. De Inspecteur heeft een te hoog bruto-winstpercentage gehanteerd. De onder 3.3 bedoelde invoer blijkt slechts voor f 2.328.175 uit invoerdocumenten. In 1991 heeft belanghebbende voor f 890.255 aan goederen uitgevoerd. De opbrengst bij verkoop van de in beslag genomen goederen, moet in mindering op de aanslag worden gebracht.

5.2. Wat de verhoging betreft heeft belanghebbende - na wijziging van zijn standpunt in de loop van het geding - nog uitsluitend gesteld dat de verhoging had dienen te worden kwijtgescholden tot op 25 percent, omdat er sprake is van een normaal geval van grove schuld.

6. Standpunt Inspecteur

6.1. Blijkens een nader uitgevoerde theoretische omzetberekening dient de aanslag te worden vastgesteld op f 1.277.274 aan enkelvoudige belasting met hetzelfde bedrag aan verhoging. Als gevolg van een andere verdeling van het na te heffen bedrag aan enkelvoudige belasting binnen het heffingstijdvak moet het bedrag aan

heffingsrente op f 42.446 moeten worden gesteld. Nu het totale bedrag van enkelvoudige belasting, verhoging en heffingsrente ad f 2.596.994 niet uitkomt boven het totale bedrag van de opgelegde aanslag van f 2.681.344, dient de heffingsrente op voormeld bedrag te worden bepaald.

6.2. Wat de verhoging betreft heeft de Inspecteur gesteld dat, gezien de ernst en de omvang van het bedrag aan belasting dat als gevolg van de handelwijze van belanghebbende niet is betaald, sprake is van ernstige en verhoudingsgewijs omvangrijke fraude, zodat van de opgelegde verhoging van 100 percent terecht geen kwijtschelding is verleend.

7. Conclusies van partijen

7.1. Het beroep van belanghebbende strekt primair tot vernietiging van de naheffingsaanslag en subsidiair tot vermindering daarvan, althans tot gehele respectievelijk gedeeltelijke vermindering van de verhoging.

7.2. De Inspecteur heeft geconcludeerd tot vermindering van de naheffingsaanslag tot f 1.277.274 aan enkelvoudige belasting met een verhoging van 100 percent en met f 42.446 aan heffingsrente en voorts tot bevestiging van het kwijtscheldingsbesluit.

8. De naheffingsaanslag

8.1. Nu belanghebbende geen aangiften voor de omzetbelasting heeft gedaan, moet worden gezegd dat belanghebbende niet heeft voldaan aan zijn verplichting tot het doen van de vereiste aangifte.

8.2. Op grond van de onder 3.2 vermelde feiten en omstandigheden moet met de Inspecteur worden geconcludeerd dat de boekhouding van belanghebbende zodanige gebreken vertoont dat deze niet kan dienen als basis ter berekening van de

verschuldigde omzetbelasting. Deze moet derhalve op andere wijze worden berekend.

8.3. Bij de theoretische berekening van de omzet is de Inspecteur uitgegaan van de vastgestelde inkopen. Niet kan worden gezegd dat de Inspecteur aldus een onjuist uitgangspunt in aanmerking heeft genomen. Op grond van hetgeen de Inspecteur ter ondersteuning van het door hem aangehouden bruto-winstpercentage heeft aangevoerd en door belanghebbende niet, althans onvoldoende is weersproken, kan onder de omstandigheden van dit geval voorts niet worden gezegd dat hij de omzet op een onredelijke wijze heeft benaderd door dat percentage toe te passen.

8.4. Belanghebbende heeft de berekening van de Inspecteur bestreden door aan te voeren dat in de periode van 5 maart 1991 tot en met 30 september 1991 niet voor f 3.448.221, maar voor een totale waarde van f 2.328.175 met het onder 3.1 bedoelde codenummer is ingevoerd. Voorts heeft belanghebbende het bruto-winstpercentage bestreden en heeft hij gesteld dat rekening moet worden gehouden met een uitvoerwaarde van f 890.255 en met de geschatte opbrengst bij verkoop van de op 17 februari 1992 bij belanghebbende in beslag genomen goederen.

8.5. Naar 's Hofs oordeel heeft de Inspecteur met de door hem als bijlage 9 bij het verzoekschrift overgelegde invoergegevens aannemelijk gemaakt dat voor het door hem genoemde bedrag van f 3.448.221 door belanghebbende in de desbetreffende periode aan goederen is ingevoerd. Door overlegging bij brief van 25 januari 1995 van de desbetreffende bescheiden is het Hof in dit oordeel bevestigd.

De stelling van belanghebbende dat van een ander bedrag moet worden uitgegaan, wordt derhalve verworpen.

8.6. Tegenover hetgeen de Inspecteur als voormeld heeft aangevoerd, heeft belanghebbende niet aannemelijk gemaakt dat bij de berekening van de theoretische omzet een lager bruto-winstpercentage moet worden aangehouden dan de Inspecteur heeft gedaan. Niet alleen heeft het door belanghebbende voorgestane percentage betrekking op de omzet en niet op de inkoopprijs, maar bovendien betreft dit percentage de gehele kledingbranche, zodat dit percentage in het onderhavige geval, waar het gaat om een groothandel in specifieke kleding, geen rol kan spelen.

8.7. Ook de stelling dat in 1991 voor de somma van f 890.255 aan kleding naar België is uitgevoerd, heeft hij niet aannemelijk gemaakt. De door belanghebbende in dit verband ter zitting van 22 september 1994 overgelegde produkties 16 tot en met 19 leveren niet het te dezen op de voet van artikel 12 van het Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968 te leveren bewijs op.

8.8. Met betrekking tot de stelling van belanghebbende dat hij in zijn bewijsvoering is geschaad, omdat hij noch over de invoerdocumenten noch over de boekhouding kon beschikken, geldt het volgende. Nadat belanghebbende in de brief van 8 december 1993 daarom had verzocht, heeft de Inspecteur bij brief van 25 januari 1995 een ordner met stukken overgelegd, bevattende (bijna volledig) de documenten die betrekking hebben op de aangiften ten invoer. Kopieën van die stukken zijn aan de gemachtigde van belanghebbende toegezonden en hij is in de gelegenheid gesteld daarop schriftelijk en vervolgens mondeling ter zitting van 1 december 1995 te reageren. Onder die omstandigheden kan niet worden gezegd dat belanghebbende in zijn bewijsvoering is geschaad. Voorts kan niet worden gezegd dat de Inspecteur aldus in strijd heeft gehandeld met de algemene beginselen van behoorlijk procesrecht. Er bestaat derhalve geen aanleiding belanghebbende te volgen in zijn stelling dat de handelwijze van de Inspecteur in strijd is met een goede procesorde en dat op deze stukken geen acht zou mogen worden geslagen. Wat de in beslag genomen administratie betreft is gebleken dat deze aan de gemachtigde van belanghebbende ter hand is gesteld. De stelling van belanghebbende dat hij niet over de boekhouding kon beschikken, mist dan ook feitelijke grondslag.

8.9. Ten aanzien van de stelling van belanghebbende dat bij op de door de Inspecteur berekende omzet een bedrag van f 2.449.500, de geschatte waarde van de in beslag genomen goederen, in mindering moet worden gebracht, geldt het volgende. Deze stelling komt erop neer dat belanghebbende aanvoert dat de door de Inspecteur aangehouden eindvoorraad per 30 september 1991 onjuist is vastgesteld. Nu belanghebbende daarvoor geen enkel bewijs heeft aangedragen, heeft hij naar 's Hofs oordeel die stelling niet aannemelijk gemaakt.

8.10. Daargelaten de vraag of juist zijn de stellingen van belanghebbende dat de aanslag op een onzorgvuldige wijze is vastgesteld en dat het bezwaarschrift door de Inspecteur zeer onzorgvuldig is behandeld, kan bevestigende beantwoording van die vraag op zichzelf niet tot vernietiging van de uitspraak leiden, omdat de mogelijk uit die onzorgvuldigheden ten nadele van de belastingplichtige voortvloeiende onjuistheden in bezwaar of beroep kunnen worden hersteld. Voor zover belanghebbende geacht moet worden deze stellingen ook in deze zaak te hebben aangevoerd, moeten zij derhalve worden verworpen.

8.11. Op de gronden als vermeld in het arrest van de Hoge Raad van 16 maart 1994, nr. 29 387, BNB 1994/305, rov. 3.4, valt een beslissing omtrent de enkelvoudige belasting niet onder de werking van artikel 6 EVRM, zodat het onderhavige geding in dit opzicht niet door de in genoemd verdragsartikel neergelegde waarborgen wordt beheerst. Indien belanghebbende heeft beoogd het tegendeel ook in deze zaak te stellen, faalt deze stelling dus.

8.12. Op grond van de vorenstaande overwegingen is het Hof van oordeel dat de Inspecteur de omzet in alle redelijkheid heeft benaderd en dat belanghebbende niet is geslaagd in het leveren van het bewijs van de onjuistheid van de uitkomst van die benadering.

8.13. Het evenvermelde oordeel leidt tot de conclusie dat de bestreden uitspraak moet worden vernietigd en dat de daarbij gehandhaafde naheffingsaanslag moet worden verminderd tot een bedrag van f 1.277.274 aan enkelvoudige belasting. Voor de door de Inspecteur voorgestane verhoging van het bedrag aan in rekening gebrachte heffingsrente biedt het stelsel van hoofdstuk VA van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: de AWR), ingevolge waarvan het bedrag van de heffingsrente afzonderlijk bij beschikking van de Inspecteur wordt vastgesteld, geen grond.

8.14. Nu niet gebleken is dat belanghebbende tegen de beschikking waarbij de heffingsrente is vastgesteld op de voet van artikel 23 van de AWR een bezwaarschrift bij de Inspecteur heeft ingediend, moet het beroep inzake het bedrag van de heffingsrente niet-ontvankelijk worden verklaard.

9. De verhoging

9.1. Nu belanghebbende niet aan zijn verplichting heeft voldaan om de in het tijdvak verschuldigde belasting op aangifte te voldoen en hij zijn in artikel 34 van de Wet bedoelde verplichting niet, althans volstrekt onvoldoende is nagekomen, is het aan zijn opzet te wijten dat te weinig belasting is geheven, zodat de in de naheffingsaanslag begrepen belasting terecht met 100 percent is verhoogd.

9.2. Aan het vorenstaande kan niet afdoen de stelling van belanghebbende dat hij vanaf maart 1991, het tijdstip waarop hij kennelijk is teruggekeerd naar Turkije, geen bemoeienis meer met zijn boekhouding had, maar dat deze werd verzorgd door een werknemer en zijn boekhouder. Hij heeft immers niet aangetoond dat hij in redelijkheid niet aan een behoorlijke plichtsvervulling van zijn werknemer en zijn boekhouder behoefde te twijfelen.

9.3. Ter motivering van zijn besluit geen kwijschelding van de verhoging te verlenen, heeft de Inspecteur gesteld dat sprake is ernstige en verhoudingsgewijs omvangrijke fraude, hetgeen belanghebbende heeft betwist.

9.4. De formulering "ernstige en verhoudingsgewijs omvangrijke fraude" moet zowel op grond van haar bewoordingen als op grond van haar strekking, te weten het aanbrengen van onderscheid tussen een boete van 50 percent en een van 100 percent, naar 's Hofs oordeel objectief beschouwd redelijkerwijs aldus worden opgevat dat niet alleen sprake moet zijn van een op versluiering van de werkelijkheid gerichte bedrieglijke voorstelling van zaken, maar ook dat het geheel van deze onjuiste handelingen zowel van ernstige aard als verhoudingsgewijs omvangrijk moet zijn (Gerechtshof 's-Gravenhage 12 september 1986, nr. 3701/85-M-3, BNB 1987/321).

9.5. Naar het oordeel van het Hof rechtvaardigen in dit geval de handelingen van belanghebbende niet de conclusie dat sprake is van een voorstelling van zaken als hiervoor bedoeld. Het gebruikmaken door belanghebbende van een niet aan hem maar aan de v.o.f. L toegekend codenummer kan niet als zodanig worden aangemerkt.

Hoewel het uit de handelingen van belanghebbende voortvloeiende bedrag aan te weinig geheven belasting - naar de Inspecteur nader heeft berekend f 1.277.274 - aanzienlijk is, leidt zulks derhalve niet tot de gevolgtrekking dat hier sprake is van ernstige en verhoudingsgewijs omvangrijke fraude in vorenbedoelde zin.

9.6. Uit het vorenoverwogene volgt dat op grond van § 15, lid 3, van de te dezen toepasselijke Leidraad administratieve boeten 1984 de Inspecteur de verhoging had moeten kwijtschelden tot op 50 percent. In zoverre is het beroep gegrond.

9.7. Naar 's Hofs oordeel volgt uit de door belanghebbende gestelde feiten en omstandigheden niet dat de Inspecteur bij afweging van de betrokken belangen tot een verdere kwijtschelding had moeten komen. Uit een oogpunt van normhandhaving is een verhoging van 50 percent naar 's Hofs oordeel overigens passend en niet als onevenredig aan te merken in verhouding tot de gedragingen op grond waarvan zij is opgelegd.

9.8. In zijn brief van 27 februari 1995 heeft belanghebbende met betrekking tot de verhoging een beroep gedaan op overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM. Dienaangaande overweegt het Hof het volgende. Bij brief van 17 februari 1992 heeft de Inspecteur aan belanghebbende mededeling gedaan van de gronden voor het opleggen van de verhoging. Het aanslagbiljet is gedagtekend 17 februari 1992. Het bezwaarschrift is die dag bij de Inspecteur ingekomen. De uitspraak op het bezwaarschrift is op 10 juli 1992 ter post bezorgd. Het beroepschrift is op 4 september 1992 bij het Hof ingekomen. Vervolgens is de zaak behandeld zoals onder 1 is beschreven. Die behandeling en de duur daarvan zijn mede een gevolg van het feit dat belanghebbende, die in het beroepschrift zonder meer uitging van de bij het FIOD-onderzoek gebleken gegevens betreffende de invoer, tijdens de loop van het geding om overlegging van de desbetreffende documenten heeft verzocht. Het betreft hier een ingewikkelde zaak en de in het geding zijnde verhoging is aanzienlijk. Hoewel tussen het opleggen van de verhoging en de uitspraak van het Hof zeer veel tijd is verlopen, kan, gelet op voormelde omstandigheden, naar 's Hofs oordeel niet worden gezegd dat de behandeling niet heeft plaatsgevonden binnen vorenbedoelde redelijke termijn.

10. Proceskosten en griffierecht

10.1. In de omstandigheid dat het beroep gedeeltelijk gerond is, ziet het Hof aanleiding de Inspecteur te veroordelen in de proceskosten als bedoeld in artikel 5a van de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken. Nu het Hof bij uitspraak van heden in een met deze zaak samenhangende zaken (nr. 92/1345 en nr. 92/2680) ook een proceskostenveroordeling heeft uitgesproken, zal het Hof de vastgestelde kosten ad f 5.680 aan deze drie zaken toerekenen.

10.2. Ingevolge het bepaalde in artikel 5, lid 7, van de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken dient het door belanghebbende gestorte griffierecht ad f 75 te worden vergoed door de Inspecteur.

11. Beslissing

Het Gerechtshof:

- verklaart belanghebbende niet-ontvankelijk in zijn beroep tegen de beschikking inzake de vaststelling van de heffingsrente,
- vernietigt de uitspraak waarvan beroep,
- vermindert de naheffingsaanslag tot een ten bedrage van f 1.277.274 aan enkelvoudige belasting en f 1.277.274 aan verhoging,
- vernietigt het kwijtscheldingsbesluit,
- scheldt van voormelde verhoging 50 percent kwijt,
- veroordeelt de Inspecteur tot betaling aan belanghebbende van f 1.894 (afgerond) aan proceskosten, welke kosten dienen te worden vergoed door de Staat der Nederlanden,
- gelast dat door de Inspecteur aan belanghebbende wordt vergoed het door deze ter zake van de behandeling van het beroep gestorte griffierecht ten bedrage van f 75.

Aldus vastgesteld in raadkamer op 31 mei 1996 door mrs. H.L. Krans, vice-president, J.W.M. Tijnagel en U.E. Tromp, raadsheren, in tegenwoordigheid van de gerechtsauditeur mr. Y. Postema en de waarnemend griffier mr. H.J. Fehmers.

Fehmers

Krans